

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET LUKAVICA PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 39810/04)

PRESUDA

STRASBOURG

5. srpnja 2007.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Lukavica protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

- g. C.L. ROZAKIS, *predsjednik*,
- g. L. LOUCAIDES,
- gđa N. VAJIĆ,
- g. K. HAJIYEV,
- g. D. SPIELMANN,
- g. S.E. JEBENS,
- g. G. MALINVERNI, *suci*,
- i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 14. lipnja 2007. godine donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 39810/04) protiv Republike Hrvatske kojeg je 19. listopada 2004. godine hrvatska državljanica, gđa. Ljiljana Lukavica („podnositeljica zahtjeva“) podnijela Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“).
2. Podnositeljicu zahtjeva je zastupao g. B. Spiz, odvjetnik iz Zagreba. Hrvatsku Vladu („Vlada“) je zastupala njena zastupnica gđa Š. Stažnik.
3. Dana 12. travnja 2006. godine Sud je odlučio obavijestiti Vladu o prigovorima koji se odnose na duljinu postupka i na pravo vlasništva. Primjenjujući članak 29. stavka 3. Konvencije odlučio je istovremeno odlučiti o osnovanosti i dopuštenosti zahtjeva.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositeljica zahtjeva je rođena 1962. godine i žive u Jastrebarskom.
5. Dana 3. veljače 1994 godine policija je, pod sumnjom da je ukradeno, oduzela vozilo podnositeljice zahtjeva.
6. Dana 25. studenog 1994. godine Općinsko državno odvjetništvo u Osijeku donijelo je odluku kojom je odbilo pokrenuti kazneni postupak protiv određenog M.S. – osobe od koje je 1992. godine podnositeljica zahtjeva kupila automobil – i odbacilo kaznenu prijavu koja se na to odnosila. Međutim, nije odlučilo o povratu vozila podnositeljici zahtjeva.

A. Građanski postupak

7. Podnositeljica zahtjeva je u međuvremenu 23. lipnja 1994. godine podnijela građansku tužbu protiv države Općinskom sudu u Zagrebu, tražeći povrat oduzetoga vozila, ili, podredno, naknadu u novcu. Podnositeljica zahtjeva je nakon toga 9. studenog 1999. godine povukla prvi zahtjev, a ostala kod zahtjeva za naknadu štete.
8. Dana 10. listopada 1997. godine Općinski sud je donio presudu kojom je odbio zahtjev podnositeljice zahtjeva. Podnositeljica zahtjeva se žalila.
9. Dana 11. svibnja 1999. godine Županijski sud u Zagrebu ukinuo je prvostupanjsku presudu radi pogrešne primjene materijalnoga prava i vratio predmet na ponovljeni postupak.

10. Općinski sud je u ponovljenom postupku održao ročišta 5. studenog 1999., 5. rujna 2001., 7. ožujka 2003. i 11. ožujka 2004. godine. Ročišta zakazana za 16. ožujka 2001. i 2. srpnja 2002. godine odgođena su zbog bolesti suca kojemu je predmet dodijeljen u rad, odnosno zbog nepristupanja podnositeljice zahtjeva.
11. Dana 11. ožujka 2004. godine stranke su postigle sudsku nagodbu kojom je država trebala vratiti vozilo podnositeljici zahtjeva, platiti joj 30.000,00 hrvatskih kuna (HRK) na ime materijalne štete, naknaditi troškove postupka u iznosu od 13.664,00 HRK te platiti zakonsku kamatu na te iznose tekuću od dana nagodbe, sve u roku od osam dana. Prema hrvatskome pravu sudska nagodba proizvodi jednake učinke kao *res iudicata* presuda te predstavlja ovršni naslov.

B. Ovršni postupak

12. Budući država nije izvršila obveze koje je preuzela, podnositeljica zahtjeva je 15. rujna 2004. godine zatražila od Općinskog suda u Zagrebu ovrhu dijela navedene nagodbe koji se odnosi na isplatu štete i troškova postupka. Predmet je kasnije prebačen na Općinski sud u Jastrebarskom.
13. Dana 15. veljače 2005. godine Općinski sud u Jastrebarskom donio je rješenje o ovrsi koje je provedeno 5. travnja 2005. godine.
14. Podnositeljici zahtjeva nije vraćeno njeno vozilo. Vlada je tvrdila da ona nikada nije pokušala ovršiti taj dio sudske nagodbe. Međutim, podnositeljica zahtjeva je tvrdila da je, pozivajući se na nagodbu, pokušala dobiti natrag svoje vozilo od policije no da su je slali od jednog do drugog mjesta, no da niti na jednom nije bilo moguće pronaći njen automobil.

C. Postupak pred Ustavnim sudom

15. U međuvremenu je podnositeljica zahtjeva 16. srpnja 2002. godine podnijela ustavnu tužbu na temelju članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu prigovarajući duljini navedenoga postupka. Dana 29. rujna 2004. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je njenu ustavnu tužbu nalazeći da se odugovlačenje moglo pripisati složenosti predmeta i ponašanju podnositeljice zahtjeva. Posebice je smatrao da je podnositeljica zahtjeva pridonijela duljini postupka time što nije pristupila na ročište od 2. srpnja 2002. godine. Glede postupanja Općinskoga suda, Ustavni je sud primijetio da su postojala dva bitna razdoblja tijekom kojih nisu bila održana nikakva ročišta. Međutim, iako su ona ukupno iznosila više od dvije godine, bila su opravdana jer je u tom razdoblju Općinski sud prikupljao dokaze prijepiskom s nadležnim upravnim vlastima.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

16. Mjerodavni dio Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 49/2002 od 3. svibnja 2002. godine – „Ustavni zakon o Ustavnom sudu“) glasi kako slijedi:

Članak 63.

„(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud ili u slučaju kad se osporenim pojedinačnim aktom grubo vrijeđaju ustavna prava, a potpuno je razvidno da bi nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja ustavne tužbe mogle nastati teške i nepopravljive posljedice.“

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu zbog nedonošenja akta u razumnom roku iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava ... Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.“

17. Mjerodavni dio Zakona o krivičnom postupku („Narodne novine“, br. 53/91, 91/92, 34/93 – pročišćeni tekst, 38/93 (errata) i 28/96), kako je bio na snazi u relevantno vrijeme, propisao je kako slijedi:

Članak 105., stavak 3.

Stvari koje služe kao dokaz oduzet će se privremeno i nakon završetka postupka vratiti vlasniku. Ako je takva stvar prijeko potrebna vlasniku, ona mu se može vratiti i prije završetka postupka uz obvezu da je na zahtjev donese.

Članak 145., stavak 1.

(1) Organi unutarnjih poslova mogu i prije pokretanja istrage privremeno oduzeti predmete prema odredbama članka 201. ovoga Zakona ako postoji opasnost od odgode...

Članak 201.

(1) Predmeti koji se prema krivičnom zakonu imaju oduzeti ili koji mogu poslužiti kao dokaz u krivičnom postupku privremeno će se oduzeti i predati na čuvanje sudu ili će se na drugi način osigurati njihovo čuvanje.

(4) Ovlaštene službene osobe organa unutarnjih poslova mogu oduzeti predmete navedene u stavku 1. ovoga članka kad postupaju prema članku 142. i 145. ovoga Zakona ili kad izvršavaju nalog suda.

Članak 205.

Predmeti koji su u tijeku krivičnog postupka privremeno oduzeti vratit će se vlasniku odnosno držaocu ako postupak bude obustavljen, a ne postoje razlozi za njihovo oduzimanje (članak 487).

Članak 487.

(1) Predmeti koji se po krivičnom zakonu moraju oduzeti oduzet će se i kad se krivični postupak ne završi presudom kojom se optuženik oglašava krivim, ako to zahtijevaju interesi opće sigurnosti ili razlozi morala.

(2) Posebno rješenje o tome donosi tijelo pred kojim se vodio postupak u času kad je postupak završen odnosno kad je obustavljen.

(3) Rješenje o oduzimanju predmeta iz stavka 1. ovoga članka donosi sud i kad je u presudi kojom je optuženik oglašen krivim propušteno da se donese takva odluka.

(4) Ovjereni prijepis odluke o oduzimanju predmeta dostavit će se vlasniku predmeta, ako je vlasnik poznat.

(5) Protiv odluke iz stavka 2. i 3. ovoga članka vlasnik predmeta ima pravo na žalbu zbog nepostojanja zakonske osnove za oduzimanje predmeta. Ako rješenje iz stavka 2. ovoga članka nije donio sud, o žalbi odlučuje vijeće (članak 21. stavak 6.) suda koji je bio nadležan za suđenje u prvom stupnju.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

18. Podnositeljica zahtjeva je prigovorila da je duljina postupka bila nespojiva sa zahtjevom „razumnoga roka“ propisanim člankom 6., stavkom 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

19. Vlada je osporila tu tvrdnju.

20. Sud smatra da je razdoblje koje treba uzeti u obzir počelo 6. studenog 1997. godine, dan nakon stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku. Međutim, pri ocjeni razumnosti vremena koje je proteklo nakon toga datuma, treba voditi računa o stanju postupka u to vrijeme. S tim u vezi Sud primjećuje da je postupak počeo 23. lipnja 1994. godine, kad je podnositeljica zahtjeva podnijela svoju građansku tužbu protiv države. Stoga je prije ratifikacije već bio u tijeku više od tri godine.

21. Postupak o osnovanosti je završio 11. ožujka 2004. godine kad su stranke postigle sudsku nagodbu.

22. Sud primjećuje da navedena sudska nagodba do danas nije ovršena u cijelosti. Dio nagodbe koji se odnosi na isplatu ovršen je 5. travnja 2005. godine, no međutim podnositeljici zahtjeva nikada nije bilo vraćeno njeno vozilo. Stoga, imajući na umu da se ovrha presude koju je donio bilo koji sud mora smatrati sastavnim dijelom „suđenja“ u svrhu članka 6 (vidi presudu u predmetu *Hornsby v. Greece*, od 19. ožujka 1997., *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II, str. 510–511, stavak 40.), Sud smatra da postupak o kojemu se radi još nije završio. Stoga je trajao oko devet i pol godina nakon ratifikacije.

A. Dopuštenost

23. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Isto tako primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

24. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na slijedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogo drugih pravnih izvora, predmete *Cocchiarella v. Italy* [GC], br. 64886/01, stavak 68., koja će biti objavljena u ECHR 2006 i *Frydlander v. France* [GC], br. 30979/96, stavak 43., ECHR 2000-VII).

25. Sud je često utvrdio povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se postavljala pitanja slična pitanju u ovome predmetu (vidi na primjer predmet *Kozlica v. Croatia*, br. 29182/03, 2. studeni 2006.).

26. Ispitavši sav materijal koji mu je predočen, Sud smatra da Vlada nije dostavila niti jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da dođe do drugačijega zaključka u ovome predmetu. S obzirom na svoju sudsku praksu, Sud smatra da je u ovome predmetu duljina postupka bila prekomjerna i da nije zadovoljila zahtjev „razumnoga roka“.

Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 1. PROTOKOLA BR. 1. UZ KONVENCIJU

27. Podnositeljica zahtjeva je nadalje prigovorila da je duljina postupka kojoj se prigovara kao i to što nakon toga nije ovršen dio sudske nagodbe od 11. ožujka 2004. godine koji se odnosi na povrat njenoga vozila, povrijedilo njeno pravo na mirno uživanje njenoga vlasništva jer da nije mogla koristiti svoje vozilo kroz produljeno vremensko razdoblje. Pozvala se na članak 1. Protokola br. 1. koji glasi kako slijedi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

28. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

1. Iscrpljivanje domaćih pravnih sredstava

29. Vlada je prvo pozvala Sud da obije prigovor na temelju toga što podnositeljica zahtjeva nije iscrpila domaća pravna sredstva kako je trebala na temelju članka 35., stavka 1. Konvencije.
30. Vlada je posebice primijetila da podnositeljica zahtjeva u svojoj ustavnoj tužbi koju je podnijela Ustavnome sudu nije prigovorila u odnosu na svoje ustavno pravo na vlasništvo. Štoviše, tvrdili su da podnositeljica zahtjeva nije nikada zatražila ovrhu dijela nagodbe u odnosu na povrat vozila.
31. Podnositeljica zahtjeva se nije složila.
32. Sud ponavlja da se od osobe koja je ishodila ovršni naslov protiv države ne može tražiti da pokrene ovršni postupak da bi ga ovršila (vidi, na primjer i *mutatis mudandis*, predmete *Reynbakh v. Russia*, br. 23405/03, stavak 24., 29. rujna 2005. i *Metaxas v. Greece*, br. 8415/02, stavak 19., 27. svibnja 2004.). Državne su vlasti bile svjesne zahtjeva podnositeljice zahtjeva i, čim je sudska nagodba od 11. ožujka 2004. godine postala ovršna, država je imala obvezu postupiti po njoj. Štoviše, ne čini se da bi podnositeljica zahtjeva bila odustala od svojega zahtjeva da joj se vrati vozilo; pokušala ga je vratiti od policije na temelju nagodbe, no bezuspješno (vidi stavak 14. ove presude).
33. U svjetlu naprijed navedenoga, Vladin prigovor treba odbiti.

2. Položaj žrtve podnositeljice zahtjeva

34. Vlada je nadalje ustvrdila da podnositeljica više ne može tvrditi da je žrtva u smislu članka 34. Konvencije budući da je 11. ožujka 2004. godine zaključila sudska nagodbu kojom se je država obvezala ne samo vratiti joj vozilo, nego i nadoknaditi joj gubitak vrijednosti istoga. Stoga je povreda kojoj se prigovara ispravljena na domaćoj razini i podnositeljica je izgubila svoj položaj žrtve.

35. Podnositeljica je istaknula da država čak i nakon zaključenja sudske nagodbe od 11. ožujka 2004. godine nije ispunila svoje obveze i da je ona stoga morala pokrenuti ovršni postupak radi prisilne ovrhe.
36. Za Sud je dovoljno primiti na znanje da podnositeljici zahtjeva do danas nije vraćeno njeno vozilo (vidi stavak 14. ove presude). Stoga ona još uvijek može tvrditi da je „žrtva“ povrede svojega prava na vlasništvo, te dakle Vladin prigovor treba odbiti.
37. Sud nadalje primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Isto tako primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

38. Vlada je priznala da je došlo do miješanja u pravo podnositeljice zahtjeva na mirno uživanje njenoga vlasništva kad je policija oduzela njeno vozilo. Međutim, tvrdili su da je ova mjera predstavljala kontrolu korištenja imovine i da je to miješanje bilo opravdano na temelju članka 1. Protokola br. 1. Podredno, ako bi Sud utvrdio povredu članka 6., stavka 1. Konvencije, Vlada je pozvala Sud da utvrdi kako je potrebno ispitati prigovor podnositeljice zahtjeva na temelju članka 1. Protokola br. 1 (vidi presudu u predmetu (*Zanghì v. Italy*, od 19. veljače 1991., Serija A br. 194-C, str 47, stavak 23.)).
39. Podnositeljica zahtjeva se nije složila.
40. Sud smatra kako ne treba odlučiti je li sama činjenica oduzimanja vozila podnositeljice zahtjeva bila opravdana na temelju članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju. Ova je činjenica u svakom slučaju izvan vremenske nadležnosti Suda. Međutim, Sud primjećuje da podnositeljica zahtjeva nije lišena svojega prava vlasništva. Stoga je jedino pitanje koje treba ispitati je li nemogućnost podnositeljice zahtjeva da koristi svoj automobil kroz produljeno vremensko razdoblje suprotna članku 1. Protokola br. 1.
41. S tim u vezi Sud primjećuje da je Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku 25. studenog 1994. godine odlučilo ne pokrenuti kazneni postupak protiv osobe od koje je podnositeljica kupila automobil. Budući pri tome nije odlučilo trajno oduzeti vozilo kao predmet kaznenog djela (*obiectum sceleris*) na temelju članka 487. Zakona o krivičnom postupku, podnositeljica zahtjeva je imala pravo da joj automobil bude vraćen na temelju članka 205. toga zakona (vidi stavak 17. ove presude). Slijedi da je nastavno zadržavanje vozila podnositeljice zahtjeva od strane države nakon toga datuma i, posebice nakon 5. studenog 1997. godine (datuma stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku), bilo nezakonito (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Frizen v. Russia*, br. 58254/00, stavak 36., 24. ožujka 2005.). Ovo neopravdano miješanje bilo je samo pogoršano prekomjernom duljinom građanskom postupka koji je podnositeljica zahtjeva pokrenula kako bi ili vratila svoj automobil ili dobila naknadu za njega, kao i propuštanjem države da joj vrati vozilo čak i nakon što je taj postupak bio okončan njoj u korist. Kao rezultat toga podnositeljica zahtjeva je bila mnogo godina ostavljena u situaciji neizvjesnosti tijekom koje nije mogla, i još uvijek ne može, uživati u svome vlasništvu (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Kesyan v. Russia*, br. 36496/02, stavci 79.-80., 19. listopada 2006.). Stoga je došlo do povrede članka 1. Protokola br. 1.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 13. KONVENCIJE

42. Podnositeljica zahtjeva je nadalje prigovorila na temelju članka 13. Konvencije, zajedno s člankom 6., stavkom 1. da nije imala djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na prekomjernu duljinu postupka. Članak 13. glasi kako slijedi:

“Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

43. Sud primjećuje da je podnositeljica zahtjeva imala na raspolaganju djelotvorno domaće pravno sredstvo za prigovor protiv duljine postupka – ustavnu tužbu – koju je iskoristila. Sama činjenica da ishod postupka pred Ustavnim sudom nije za nju bio povoljan ne čini to pravno sredstvo nedjelotvornim.
44. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavka 3. kao očigledno neosnovan, te ga treba odbiti na temelju članka 35., stavka 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

45. Članak 41. Konvencije propisuje:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

46. Podnositeljica zahtjeva potražuje 150.000,00 hrvatskih kuna (HRK) na ime materijalne i nematerijalne štete.
47. Vlada je osporila taj iznos.
48. Glede navodne materijalne štete, Sud primjećuje da nije sporna postojeća obveza države da osigura djelotvornu ovrhu sudske nagodbe od 11. ožujka. Sud podsjeća da je najprikladniji oblik zadovoljštine u odnosu na povredu članka 6. osigurati da podnositeljica zahtjeva bude koliko god je to moguće stavljena u situaciju u kojoj bi bila da nisu bili zanemareni zahtjevi članka 6. (vidi, na primjer, predmete *Mužević v. Croatia*, br. 39299/02, stavak 91., 16. studeni 2006. i *Jeličić v. Bosnia and Herzegovina*, br. 41183/02, stavak 53., koji će biti objavljen u ECHR 2006). Sud nalazi da se ovo načelo primjenjuje i u kontekstu članka 1. Protokola br. 1 (vidi, na primjer, naprijed citirani predmet *Reynbakh v. Russia*, stavke 34.-35.). Stoga Sud smatra da Vlada treba osigurati, odgovarajućim sredstvima, ovrhu sudske nagodbe od 11. ožujka 2004. ukoliko se ona odnosi na povrat vozila podnositeljice zahtjeva.
49. Glede nematerijalne štete, odlučujući na pravičnoj osnovi Sud dosuđuje podnositeljici zahtjeva 4.800 eura (EUR) s toga naslova, uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

50. Podnositeljica zahtjeva nije postavila zahtjev za naknadu troškova i izdataka. Stoga Sud smatra da joj ne treba dosuditi nikakav iznos s toga naslova.

C. Zatezna kamata

51. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *proglašava* prigovore koji se odnose na prekomjernu duljinu postupka i na pravo na vlasništvo dopuštenima, a ostatak zahtjeva nedopuštenim;
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju;
4. *presuđuje*
 - (a) da će tužena država, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, odgovarajućim sredstvima osigurati ovrhu sudske nagodbe od 11. ožujka 2004. godine ukoliko se ona odnosi na povrat vozila podnositeljice zahtjeva;
 - (b) da tužena država treba platiti podnositeljici zahtjeva, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, 4.800 EUR (četiri tisuće osam stotina eura) na ime nematerijalne štete, koji iznos treba pretvoriti u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja, uz sve poreze koje bude trebalo zaračunati;
 - (b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;
4. *odbija* ostatak zahtjeva podnositeljice zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 5. srpnja 2007. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
tajnik Odjela

Christos ROZAKIS
Predsjednik

